

DE TOTA LA VIDA

LA TORRE, EL GRAN CLÀSSIC DE LA ROBA INTERIOR

TONI VALL

Periodista
@tonivall

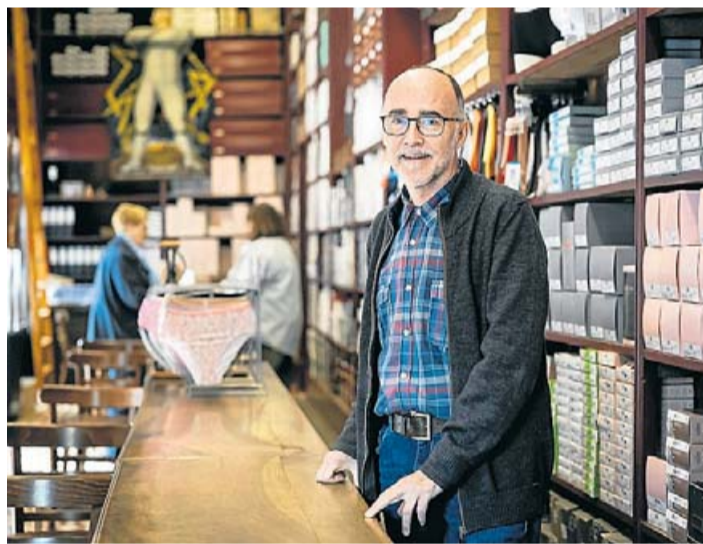
Sona bé, a misteri medieval, a aventura clàssica: el secret de La Torre. Ja fa 124 anys que dura. Sempre al mateix lloc, plaça Universitat, 4. Rere els taulells de fusta, sempre els mateixos, s'oficia cada dia una cerimònia, un ritual de discreció i de saber fer, d'entendre el client que desitja la millor oferta per la roba que no es veu, la que abriga, la que protegeix, la que potser pot arribar a seduir. La roba interior és el patrimoni de gèneres de punt La Torre, negoci familiar irreductible, un clàssic de Barcelona en mans de la família Carreras des de l'any 1900.

El que més crida l'atenció? Els aparadors, esclar, amb samarretes, calçotets, calces i mitjons ben desplegats sobre els plafons de feltre perquè qui els vegi sàpiga exactament què és el que s'hi ofereix i quin preu té. "Sembla que la roba interior hagi de fer riure, com si no es pogués ensenyar tal com és, amb la talla, el color, les vores i costures. Com si encara fos alguna cosa que ens fes avergonyir!", així desmunta Artemi Carreras tota suspicàcia, i fa valdre la marca de la casa. Sempre teixits naturals, el més higiènic, confortable i funcional possible: "El client sap que li oferim això, que aquesta és la nostra personalitat".

La personalitat sí, la personalitat del cotó, de la llana i de la seda. La personalitat de la talla idònia més enllà de modes i d'estètica, desitjos que La Torre també sap satisfer, però que no són el seu ADN essencial. "Tenim calcetes brasileres -també es diuen tangles- que són molt visuals però potser menys pràctiques i higièniques. Preferim oferir preferiblement la calceta clàssica, la que recull bé la natja". És fascinant escoltar com argumenta l'Artemi, la classe magistral sobre gèneres de punt. És una veu de l'experiència, treballa a La Torre de tota la vida, igual que el seu pare i el seu avi. I avui, la seva filla Mònica. "A casa mai hem dit que anem a la feina. La botiga ha sigut sempre una segona casa, una prolongació de la nostra vida". El secret de La Torre és, sens dubte, la qualitat, però també la tradició, l'experiència i la família.

Tot va començar quan Daniel Carreras i Jubert, l'avi de l'Artemi, es va quedar orfe als tretze anys i va haver de buscar-se la vida. Salvador Garcia Torregrossa, que tenia botigues de gèneres de punt a Barcelona, li va donar feina d'aprenent a la botiga del carrer Arc del Teatre i com que el nano tenia fusta de

La família Carreras regenta des del 1900 l'establiment de gèneres de punt de la plaça Universitat de Barcelona

FOTOS: PERE VIRGILI

botiguer, va aprendre l'ofici. L'any 1900, la botiga de carruatges de plaça Universitat número 4 va quedar buida i Garcia li va confiar al Daniel per posar en marxa l'aventura. Va triar el nom, La Torre, com a homenatge al seu mestre. Encara avui, una torre grossa -Torregrossa- és l'emblema que llueix al tombant arrodonit de la plaça amb la Ronda.

El fill del Daniel -Artemi Carreras Jaumà- va continuar el negoci i també el net, Artemi Carreras Bartrolí, amb qui avui parlem i que ens ensenya tots els racons. Les fotos dels fundadors i del continuador presideixen l'espai, li injecten l'energia i la memòria. També els preciosos anuncis antics, les capsas de fusta i el mobiliari, esclar, tot de primera generació excepte les cadires i les escales, subjectes a més desgast i que s'han anat renovant. I la caixa, amb finestreta, la de tota la vida. I el full de vendes del dia al costat d'un, emmarcat, del 1927!

No fan venda per internet, confien en la coneixença cara a cara i el valor de la proximitat

Entra una clienta i celebra l'essència de la botiga. Visita sovint la seva filla a Londres i es queda meravellada amb la quantitat de botigues autèntiques que encara hi queden: "Aquí tot ho volen canviar, vaig pel passeig de Gràcia i sembla que visqui en una altra ciutat". A La Torre tenen clients fidels de tota la ciutat i molts de fora de Barcelona que venen expressament. Hi pots comprar barret per dormir i calçotets llargs de cotó, productes que costen de trobar. D'eslips n'hi ha des de 7 fins a 40 euros. No fan venda per internet, confien en la coneixença cara a cara i el valor de la proximitat. Són set treballadors. La mitjana d'edat de la clientela és alta, però cada vegada hi entra més gent jove. Més dones que homes. La continuïtat familiar està molt ben encaminada.

L'Artemi em regala el llibre *Història a quatre temps*, que va escriure i editar fa dos anys amb la intenció de deixar ben guardada la història de La Torre. També ha conservat un petit arxiu de peces antigues per documentar la història dels gèneres de punt. A la rebotiga hi ha el taulell en què als anys vint i trenta feien la roba a mida. Les tisores, la màquina d'escriure i les capsas de fusta. "¿A vostè li agrada vestir ample o estret? Llarg o curt?", sempre amb un somriure, amb calidesa i proximitat. Memòria viva de Barcelona. Quina alegria.